

Idän Tähdien kirjasia N:o 8.

J. R. Hannula

Kavahtavat kai poikaani

Katso, minä tulen pian, ja
minun palkkani on minulla
mukanani, antaakseni kullekin
hänen tekojensa mukaan.

Ilmestysk. 22: 12.

Hyvinkäällä, 1916
Uususkonollinen Kustannusliike.

**Tampereella 1916,
Tampereen Sentraalikirjapainossa.**

KAVAHTAVAT KAI POIKAANI.

Vertauksien tarkoitus.

Uudessa testamentissa on joukko kauniita vertauksia, joissa verrataan henkistä elämää moninaisiin tavallisessa elämässä esiintyviin asioihin. Ja näiden vertausten kärki eli opetus tähtää aina siihen, että kuulijan tunteet ja äly vertauksen avulla kiinnitettäisiin edes hetkeksi johonkin totuuteen ja jalouteen. Ne aivan houkuttelevat jättämään kaiken huonon ja pahan ja kiintymään kauniiseen ja hyvään.

Tavallinen tilanne ihmisten elämässä on, että he ovat niin kiintyneet tavallisiin arki- ja leipähuoliinsa, että on vaikeata saada heidän huomiotansa edes hetkeksi kiintymään henkisten asioiden tutkimiseen. Ja kun ihminen on ainakin jossain määrin vapaalla tahdolla varustettu olento, ei häntä mitenkään voi saada väkisin

eteenpäin työnnettyksi. Ainoa mitä kukaan toisen hyväksi voi tehdä, on koettaa saada hänessä herätetyksi henkinen elämä. Ja tähän tarkotukseen sopivat erinomaisesti kauniit vertaukset. Mutta niitä osaa käyttää vain se, jossa sammumattomana tulena palaa rakkaus niitä kohtaan, joita tahtosi henkiseen elämään herättää, henkisen maailman piiriin kohottaa.

Vertauksien soveltaminen kulloinkin vallitsevien vaikeuksien selvittelyyn.

Tahdomme vertausten avulla löytää tien siihen henkiseen maailmaan, tai paremmin olotilaan, johon Jeesus henkisenä opettajana tahtoo nuorempia veljiään opastaa. Silloin on tärkeätä ymmärtää, että joskin pidämme mielessämme sen historiallisen taustan, jolloin vertaukset ovat puhutut ja muistiin merkityt, eivät ne kuitenkaan ole sidotut mihinkään erityiseen aikaan tai ihmisiin. Ne kuuluvat kaikille niille ihmisille, jotka minä aikana tahansa tunnustavat Jeesuksen Mestarikseen, Opettajakseen, ja hänen

opastaminaan tahtovat vapautua tietämättömyytensä kadotuksesta.

Siis mekin nykyiset kristityt otamme nämä vertaukset aivan kuin ne olisivat meille annetut, ja sovitamme ne niiden vaikeuksien selvittämiseen, mitkä ilmenevät meidän uskontoelämässämme.

Ja mitkä ovat meidän vaikeutemme? Niitähän lienee paljon, esim. välinpitämättömyys ja velttous henkisten asioiden suhteen. Mutta erityisvaikeus meillä kristityillä on vielä siinä, että pidämme Jeesusta ulkonaisena vapahtajana, jonka turviin peljättävän ruumiillisen kuoleman tai muun hädän hetkellä heittäydymme. Meihin on juurtunut aivan yksipuoliset, ellen sanoisi nurinkuriset, käsitykset ihmiselämän arvosta ja merkityksestä, samoin Vapahtajan tehtävästä. Me luulemme hänen tehneen kaikki meidän puolestamme ja meidän sijaisenamme, vaikka hän kehottaa meitä utterasti pyrkimään elämän tielle vievästä ahtaasta portista sisälle. Ja vaikka virallisesti ja muodollisesti tunnustaudumme hänen seurakunnakseen, niin siitä huolimatta me emme ole oppineet ottamaan hänen anta-

miaan elämänohjeita edes mietittäväksi vaka-
valta, velvoittavalta kannalta. Tämän tähden
meillä on yhä edelleen päävaikeutenamme ja
selvitettävänä kysymys: olemmeko täällä maail-
massa vain yhden kerran, uskoaksemme joitakin
ihmeellisiä asioita, joitakin opinkappaleita, vai
onko ihmisen kehittyvällä elämällä arvoa? Onko
ihminen vastuunalainen *koko elämänsä* aikai-
sesta toiminnasta ja toimimattomuudesta, vai
ratkaiseeko hänen kohtalonsa ikuisiksi ajoiksi
vain tuo lyhyt hetki juuri ennen kiinteän ruu-
miin kuolemaa?

Meillä on ollut, lievemmin sanoen, kummal-
linen käsitys ihmisen suhteesta Jumalaan. On
opetettu, että eläköön ihminen miten tahansa,
pettäköön, varastakoon, tappakoon, tulee tämä
kaikki pois pyyhityksi, kunhan ihminen vain
viimeisellä silmänräpäykselläkin kääntyy katuvai-
sena syntisenä Jumalan puoleen. Ja toiselta
puolen taas sellainenkin ihminen, joka elämäs-
sään on pyrkinyt noudattamaan jumalallista oi-
keuden ja rehellisyyden lakia, saattaisi siitä huo-
limatta joutua ikuiseen kadotukseen, jos sattuisi
esim. tapaturmaisen tai äkkikuoleman kautta

siirtymään ikuisuuteen, jolloin hänellä ei ole huomattavampaa varoitusaikaa esiintyäkseen katuvaaisena syntisenä Jumalan edessä. Ja tällaista oppia perustellaan muutamilla hämärillä raamatun sanoilla, esim. Jeesuksen sanoilla kuolevalle ryövärille, tai vertauksella viinitarhaan palkakuista työmiehistä, joista viimeisellä hetkellä tulleet saivat denarinsa niinkuin nekin, jotka olivat kantaneet koko päivän kuorman ja helteen.

On otettu nämät ryöväri- ja denari-opetukset irrallisina, koettamatta ymmärtää niitä Jeesuksen muiden oppien ohella ja yhteydessä. Sillä jos asetumme sille pohjalle, että ihminen on vastuunalainen, tilintekovelvollinen jokaisesta *turhasta sanastakin* (Matt. 12: 36), silloin saisimme denarivertauksesta sen opetuksen, että kaikki mitä kohtalo meille suo, on oman kylvömme tulosta, joko nykyisistä tai edellisistä elämistä perittyä, joten on turha nurista, jos kohtalo maksaa mielestämme liian pienen palkan. Parempi on toimia nurisematta, iloisella, tyynellä mielellä, eikä ajatella kateudella niitä veljiä, joita kohtalo näyttää paremmin suosivan. Ja vielä

olisi muistettava tässä vertauksessa puhuttavan sellaisista taivastenvaltakunnan työmiehistä, jotka toimivat kutsuttuina palkkalaisina. Toista on toimia palkattuna, toista vapaaehtoisena tarjokkaana. Jos toimimme vapaaehtoisina, silloin emme ajattele palkkaa ollenkaan, vaan tyydymme siihen, mitä henkisen maailman laki sellaisenaan määrää. Jos taas toimimme palkkalaisina, silloin ei ole asiallista kadehtia niitä, jotka mielestämme näyttävät paremmin palkatuilta.

Tämä kaikki selviää vielä paremmin asettuesamme jälleensyntymisopin kannalle. Silloin ryövärillekin lausuttuja sanoja ajatellessamme ymmärrämme, että on aina siunattu asia ja merkitsee kehityksen edistymistä, jos me milloin tahansa älyämme menneen elämämme olleen ryövärin elämää, päättäen suunnata pyrkimyksemme kohti henkistä maailmaa ja antautua sen lakien kuuliaisuuteen sanomalla: „Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.“ Näin näet evankelista Luukas (Luuk. 23: 42) antaa toisen ryöväreistä sanoa, kun sitävastoin Matteus ja Markus sanovat vain, että hänen ohellaan ris-

tiinnavitit rosvoikin, siis molemmat, pilkkasivat häntä.

Käytännöllisen elämän kannalta me ymmärrämme myös Jeesuksen vertauksen ryövärille: „Totisesti minä sanon sinulle: tänään olet minun kanssani oleva paratiisissa“. Sillä kun ihminen älyää ryövärimäisyytensä ja antautuu henkisen elämän kuuliaisuuteen, silloin hän tajuunassaan nousee toisenlaiseen elämään, joka on kuin paratiisia verrattuna entiseen elämään.

Onko kristillisyyt uskoa vai elämää?

Pyrkiessämme totuuteen omassa elämässämme ja suhteessamme Kristukseen, voimme itseltämme kysyä: Onko meidän oltava kristittyjä sillä tavalla, että Pilaatuksen lailla pesemme kätemme ja annamme omassa elämässämme yhä olla voimassa tuon kauhean rikoksen, Jumalallisen Opettajamme tappamisen, vai pitäisikö meidän opetuslasten lailla asettua Mestarin jalkojen juureen oppimaan elämän totuuksia ja niitä elämässämme seuraamaan?

Saadaksemme valoa tähän kysymykseemme,

voimme ajatella vertausta kahdesta veljeksestä, joita isä käski menemään viinitarhaansa työtä tekemään. Hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: „Poikani, mene tänään tekemään työtä viinitarhaani.“ Poika vastasi: „En tahdo“, mutta jällestäpäin hän katui ja meni. Toinen poika taas keveästi lupasi: „Minä menen, Herra“, mutta ei mennytkään. Matt. 21: 28 – 32.

Mitä meillä nykyajan kristityillä on tästä opittavaa? Kaksi asiaa. Ensiksi se, että suulla tehdyt lupaukset eivät sinään ole minkään arvoiset, ellemmme lupaa töillämme, teoillamme ja elämällämme. Toinen asia koskee asemaamme kristittyinä. Me niin kevyesti sanomme ja uskomme olevamme kristittyjä, mutta emme olekaan sitä työssämme ja elämässämme. Me puhumme uskosta vain siinä rajoitetussa merkityksessä, että uskomme Jeesuksen puolestamme kuolleen ja syntimme maksaneen. Mutta Uudessa testamentissa ei rajoiteta uskoa tällä tavalla. Niinpä samassa keskustelussa ylipappien ja Jeesuksen välillä tulee näkyviin usko Johannekseenkin. Voidaan siis uskoa ei vain Jeesukseen (sijaissovitukseen), vaan myös *Johannekseenkin*.

Ja mitä merkitsee usko Johannekseen? Tietysti sitä, että uskoisimme hänen parannussaarnansa ja tekisimme parannuksen arvoista hedelmää (Matt. 3: 8).

Nyt me olemme oppineet puhumaan uskosta, kuinka esim. Aabraham uskosta vanhurskautui. Mutta tässä Aabrahamin vanhurskautumisessa me olemme perin pintapuolisia. Sillä Aabrahamin usko tuli vanhurskauttavaksi tekojen kautta. Niinhän esim. Jaakob kirjoittaa 2 luvussa: „Mutta tahdotko tietää, sinä tyhjänpäiväinen ihminen, että usko ilman tekoja on kuollut? Eikö Aabraham, meidän isämme, vanhurskaantunut teoista, kun vei poikansa Isakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi . . . Te näette siis, että ihminen vanhurskaantuu teoista eikä ainoastaan uskosta.“

Näin puhuu Jaakob. Ja vetäytyessämme sen „uskomme“ turviin, ettemme muka perisyntien turmelemine luontoinemme voi mitään hyvää tehdä, voisimme vielä kuulla Jaakobin jatkoa: „Eikö samoin myös portto Rahab vanhurskaantunut teoista?“ Tässä Jaakob toteaa, että sekä

peri- että tekosynnin turmelema ihminen, portto, voi tehdä tekoja, jotka hänet vanhurskaannuttavat. Eikö siis „uskovainen“ paljoa enemmän voisi teoissa kilvoitella?

Samoin voisimme edelleen miettiä Paavalin opetusta Aabrahamin uskosta Room. kirj. 4 luvussa. Sillä vaikka hän piti itseänsä ja Saaraansa kuivettuneina, niin hän jumalallisten lupausten mukaan kuitenkin piti perillisen syntymisen mahdollisena. Samoin vaikka mekin tunnemme Saaramme, oman sydämemme, kelvottomaksi, vaikka tunnemme itsemme, oman ymmärryksemme, olevan vanhan ja heikon, niin kuitenkin uskomme voivamme tehdä niitä tekoja, joita Jeesus vuorisaarnassaan ja pitkin evankeliumia käskee meitä tekemään. Sillä me luotamme Jeesukseen niin paljon, että kun hän kerta käskee meitä jotakin tekemään, niin se täytyy olla myös mahdollista ihmiselle toteuttaa, koska Jeesus ei turhanpäin käskyjensä anna.

Samoin Johannes Kastajan kaima, apostoli Johannes, kirjoittaa: „Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei veljeänsä rakasta, pysyy kuole-

massa . . . Jos nyt jollakin on tämän maailman hyvyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus saattaa pysyä hänessä? Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa?“ 1 Joh. 3: 14, 17, 18.

Nämät Johanneksen lauseet puhuvat itse puolestansa. Voimme näin sen johdosta toistaa: niinkuin usko ei ole mitään, ellei se pukeudu tekoihin, samoin ei ole rakkauttakaan ulkopuolella uhrautuvan rakkauselämän tekoja.

Ja nyt voimme lisävalaistuksen saamiseksi tarkastella vertausta

Pahoista viinitarhureista.

Markuksen 12: 1 – 12 olevassa Jeesuksen vertauksessa sanotaan erään miehen istuttaneen viinitarhan, jonka hän vuokrasi viinitarhureille ja matkusti ulkomaille. Sitten ajan tullen lähetti viinitarhan omistaja palvelijoita perimään hedelmiä tarhureilta. Mutta tarhurit eivät hedelmiä antaneet, vaan pitelivät pahoin lähettiläitä;

kenen pieksivät, kenen häpäisivät, kenen peräti tappoivat. Ja kun näin kävi yhä uudelleen ja uudelleen, silloin viinitarhan omistaja päätti vihdoin lähettää oman poikansa, arvellen: „Ka-vahtavat kai poikaani“. Mutta pojan kävi yhtä huonosti: hänetkin viinitarhurit tappoivat, arvellen siten perillisen tappamisella saavansa perinnön haltuunsa.

Jos pidämme mielessämme, ettei tämäkään vertaus ole lausuttu vain pari tuhatta vuotta sitten eläneille ihmisille, vaan yhtä paljon meillekin, silloin voimme kysyä: Mitä meillä kristityillä on tässä vertauksessa opittavaa? Mikä tässä on viinitarha, kuka sen omistaja, kutka ovat palvelijat ja kutka pahat tarhurit?

Tässä vertauksessa epäilemättä kuvastuu ihmisten mainen elämä sellaisenaan. Että me elävät ja toimivat ihmiset saatamme olla joko hyviä tai noita pahoja tarhureita, senhän näyttää jo vertauksen lopussa oleva lisäys, jossa sanotaan kuulijain närkästyneen, koska luulivat heitä siinä tarkoitettun. Ja viinitarhana voimme pitää yleensä sitä, että on olemassa tämä aineellisesti ilmennyt elämä, että olemme pukeutuneet tähän

kiinteään ruumiiseen, jonka välityksellä saamme toimia täällä aineellisessa maailmassa. Viini-tarhan omistaja edustaa sitä Henkeä ja Voimaa, Jumalaa, jonka uhrityön tuloksena on tämä ilmennyt maailma, jonka voimassa maailmat lepäävät ja kehittyvät. Ja sitten

Palvelijat.

Kutka ovat nuo veroa pyytävät palvelijat? Tärkeimmät noista veroa pyytävistä palvelijoista ovat ne sisäiset kuiskaukset, jotka sisäisessä tajunnassamme, omassatunnossamme kuiskaavat mitenkä meidän olisi toimittava, jotta toimintamme hedelmät tulisivat Elämän Herralle. Aina tehdessämme tätä sisäistä ääntä vastaan, tai jättäessämme sen kuiskaukset huomioon ottamatta, me häpäisemme tämän ensimmäisen ja läheisimmän lähettilään. Sillä sehän on Jumal-ääni omassatunnossamme, joka kuiskaa kuinka olisi toimittava, jotta toimintamme hedelmät tulisivat Ikuisuudelle, eikä kuolevalle minuudellemme.

Kuitenkin nämät palvelijat esiintyvät myös ulkoisesti. Niitä ovat pyhien kirjojen opetukset

joissa ihmisille osoitetaan kuinka heidän olisi toimittava. Ja kun tahallamme teemme noita neuvoja vastaan, kun leväperäisyydessä jätämme täyttämättä sen lähettilään pyynnön, joka pyhän kirjan kehoituksissa meille annetaan, silloin taas häpäisemme nämät toiset lähettiläät.

Kolmannet lähettiläät ovat ne todelliset opettajat ja profeetat, jotka tulevat luoksemme, ei palkkaaminamme, vaan itse Elämän lähettäminä, tehden ja luovuttaen itse työnsä hedelmät Elämälle, ja opettaen meitäkin niin tekemään. Näitäkin lähettiläitä, jotka palkkaamattamme, pyytämättämme tulevat luoksemme, ovat ihmiset miltei poikkeuksetta häväisseet ja tappaneet.

Tällä tavalla itse Elämä vaatii meiltä hedelmällistä toimintaa. Sitä varten olemme tämän kiinteän ruumiin saaneet ja esiinnyimme aineellisessa maailmassa, viinitarhassa. Meidän tehtävämme on auttaa kehittyvää elämää. Sisäinen ääni meissä kuiskaa, ettemme saisi elää vain itseämme varten, vaan kokonaisuuden hyväksi. Sitä meille puhuvat pyhät kirjat ja henkiseen elämään kohoutuneet opettajat. Kun emme

näitä ääniä tottele, silloin häpäisemme ja tapamme Elämän lähettiläitä.

Sitten siirrymme katselemaan mikä on

Poika eli perillinen.

Poikana eli perillisenä voimme pitää sellaista ihmisten keskellä esiintyvää Opettajaa, jossa jatkuva kehitys on tuonut tuon olennon ylemmän puolen, Jumalaisen Hengen, niin täydellisenä esille, että hänestä voidaan sanoa: Minä ja Isä olemme yhtä.

Sellaisia ihmisiä, jotka elävät jaloa, uhrautuvaa elämää, seuraten Mestarin neuvoja elämässään, työssään, heitä voidaan sanoa palvelijoiksi. Mutta niin täydellistynyttä olentoa kuin esim. Mestari Jeesusta voidaan sanoa pojaksi ja perilliseksi. Ja tähän Poikaan voivat ihmiset myös suhtautua joko hyvinä tai pahoina tarhureina. Kun tällainen Perillinen viimeksi esiintyi julkisena Maailmanopettajana ja uskonnon perustajana, suhtautui hänen ympärillään oleva kansa, juutalaiset, häneen kielteisesti, niin että loppujen

lopuksi hänet häpäisivät, tappoivat — heittivät yli aidan.

Tämän me kyllä kevyesti myönnämme, jopa juutalaisia moittien, mutta olemmeko edes yrittäneetkään itsellemme selvittää niitä syvempiä syitä, miksi he hänet tappoivat? Me vain sanomme, etteivät juutalaisat uskoneet häntä Jumalan Pojaksi ja sentähden tappoivat. Mutta eihän tämä sellaisenaan olisi mikään syy tappamiseen. Mitä haittaa siitä olisi, jos joku sanoisi itseään miksi tahansa. Syy on syvemmällä. Ja ymmärtääksemme tätä asiaa, voimme kysyä: Miksi ihmiset yleensä ovat häväisseet, kivittäneet ja tappaneet profeettansa ja henkiset suurmiehensä? Epäilisimmekö sanoa tämän tapahtuneen vain sentähden, että he koko olemuksellaan, elämällään ja puheellaan kehoittavat meitä jaloon ja uhrautuvaan elämään, kehoittavat niin toimimaan, että työmme hedelmät tulisivat viinitarhan omistajalle, s. o. elämän kokonaisuudelle.

Tämä se vei Jeesuksenkin ristille. Hän tahtoi saada uudistuksia aikaan kaikilla aloilla. Hän tahtoi puhdistaa Herran huoneen, samoin

niiden ylipappien ja vanhinten elämän, joiden olisi pitänyt jalolla elämällään johdattaa ihmisiä siihen jumalanpalvelukseen, mikä ei ole sidottu käsin tehtyihin temppeleihin, vaan toimitetaan siinä elävässä temppelissä, jonka ihmiskunnan sydän muodostaa. Näille kansan opettajille, jotka antoivat kymmenykset mintuista ja tilleistä ja pitivät pitkiä muodollisia rukouksia, hän sanoi: „Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte pois hytтын ja nielette kamelin!“ Samoin rikkaille, jotka eivät paljoa välittäneet veljiensä puutteesta, hän huudahtaa: „Voi teitä rikkaat, kun teillä on teidän lohdutuksenne!“

Näin oli Jeesuksella jokaiselle sana sanottava. Ja ihmiset ymmärsivät, että jos ruvettaisiin hänen elämänohjeitaan seuraamaan, tekisi se lopun heidän itsekkään mukavasta järjestelmästään. Kansan kymmenyksillä, maallisella loistolla ja mukavuudella ympäröidyt papit ja johtajat ymmärsivät, että jos ihmiset saavat rauhassa ihasua Jeesuksen kaltaiseen opettajaan, silloin heidän niin mukavan täydelliseksi laadittu järjestelmänsä alkaisi horjahdella ja luhistua. Ne taas, joilla oli muita mukavuuksia silloisesta järjes-

telmästä, eivät voineet Jeesusta hyväksyä, koska hän oli koko julkisella olemuksellaan heidän itsekkään elämänsä ainaisena muistuttajana, henkisenä veronpyytäjänä. Ja nekin, jotka kantoiivat raskaimman kuorman, olivat niin sokaistut tempelitoimitusten loistolla, etteivät ymmärtäneet sitä suuruutta mikä näyttäytyy henkisenä viisautena ja toimivana rakkautena. Senpätähden ylipappi Kaifas lausuukin yhteisen ajatuksen: „On parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuisi“.

Jos Jeesus olisi tyytynyt saarnailemaan vain hyväksytyjen kirkollisten oppien mukaisesti, silloin hän kyllä olisi vaaratta saanut sanoa itseään Jumalan Pojaksi. Tämä puoli asiasta tulee hyvin esille n. s. kiusauskertomuksessa. Siinä kiusaaja lupaa hänelle kaiken maisen kunnian ja loiston, jos hän vain alistuisi kiusaajaa palvelemaan. Kiusaajan ääni edustaa tässä yhdessä merkityksessä juuri tuota yleistä ajatuskantaa, joka ei sallisi tulevansa häirityksi henkisillä uudistuksilla. Ja kun Jeesus ei alistunut noihin houkutuksiin, oli maailmalla toinen keino: nujertamalla tehdä hänet vaarattomaksi.

Tämä syy, oman itsekkään turvallisuuden suojaaminen, sai sellaisetkin, jotka eivät muuten olisi hyväksyneet tuota rikosta, asettumaan joko tuomarin tai pakenijan istuimelle. Se pani Pilaatuksen istumaan tuomitsijana, se sai kaikki opetuslapset pakenemaan, vieläpä rohkeimmankin, Pietarin, joka sentään oli rohjennut pitemmälle Mestariansa seurata, kieltämään hänet vaaran hetkellä.

Näin oli jokaisella omat syynsä, joko mukana ollen tai toimeettomana pysyen, yhtyä huutoon: ristiinnaulitse!

Nyt me nykyajan ihmiset olemme suhteessamme Jeesukseen samassa asemassa kuin juutalaisetkin. Meikin voimme ottaa hänet vastaan joko pahoina tai hyvinä tarhureina. Hän tulee meidänkin luoksemme viinitarhan omistajan poikana hedelmiä pyytämään. Hän tulee jalolla elämällään, kauniilla vertauksillaan ja puheillaan opettamaan, kuinka meidän tulisi niin elää, että luovuttaisimme toimintamme hedelmät Elämän Herralle, viinitarhan omistajalle. Mutta otammeko hänet tällaisena vastaan? Emme. Kyllä me päinvastoin kiellämme hänet useam-

min kuin kolmasti jokaisen kukonlaulun edellä. Ja joskin me puheissa tuomitsemme juutalaiset Jeesuksen murhaajina, niin kuitenkin me Pilaa-tuksen lailla tahdomme pestä kätemme ja jäämme nauttimaan niitä luultuja etuja, joita tästä Jee-suksen surmaamisesta meille muka on koituva. Ja näin tehdessämme me viinitarhan omistajan, suuren Elämän edessä esiinnyimme hänen poi-kansa surmaajina, olemme yhtä ruumista noi-den murhaajain kanssa. Ja tätä totuutta emme voi tehdä tyhjäksi sillä farisealaisella tempulla, ettemme me itse omin käsin ole Jeesusta tap-paneet, emmekä edes hyväksy juutalaisten me-nettelyä. Sillä tahtoessamme nauttia kaikkia niitä etuja, joita tästä verenvuodatuksesta kuvittelemme itsellemme koituvan, luulotellessamme tulevamme taivaan perillisiksi sillä, että luoksemme hedelmiä pyytämään tullut poika tapetaan, me sitten-kin olemme yhtyneet hänen surmaajiinsa. Kyllä meihin silloin kohdistuvat kaikessa ankaruudes-saan Jeesuksen sanat: „Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun rakennatte profeettain hautoja ja koristatte vanhurskasten hautakammioita, ja sanotte: 'Jos olisimme elä-

neet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen!' Niin todistatte siis itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat" Matt. 23: 29 – 31.

Jos siis tahdomme vapautua jäsenyydestä murhaajain kanssa ja tulla jäseniksi Kristusruumiiseen, täytyy meidän uudelleen etsiä se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, ja tehdä se elämämme peruskiveksi.

Synkkä ja kauhean nurinkurinen on meillä kristityillä kuva Maailmanopettajasta. Sillä meidän pääsemme Kristuksen luo vain sellaisten välimiesten kautta kuin Juudas Iskariot, Pilaatus ja ylimmäiset papit, Kristuksen surmaajat!

Toista on ottaa Maailmanopettaja vastaan sellaisena kuin aikojen salattu viisus sen meille kirkastaa, sellaisena kuin hän esiintyy muissa suurissa uskonnoissa. Hän on todella Maailmanopettaja, joka on aina meidän kanssamme, joko julkisesti esiintyen, niinkuin viimeksi Palestiinassa, jollaista esiintymistä viisaat taas ennustavat tapahtuvaksi, tai vaikuttaen näkymättömänä henkiseltä tasolta. Hän se on edellämme

kulkenut Isän täydellisyyteen, kyeten niinollen näyttämään meille oman kulkemansa tien samaa päämäärää kohti. Hänen käskyjensä ja nevojensa seuraaminen kasvattaa meitä Hänen kaltaisuuttansa kohti. Niinkuin hän kirkastaa Isän tekemällä hänen tahtonsa ja käskynsä, samoin me taas kirkastamme Hänet itsessämme tekemällä Hänen käskyjensä ja nevojensa mukaan.

Ja miksi emme Jeesusta seuraa? Siksi ettemme häntä rakasta. Siinä se todellinen vika on. Me emme rakasta häntä „enemmän kuin vaimoamme ja lapsiamme“, emme enemmän kuin mukavuutta ja toimettomuutta, josta meidän pitäisi luopua Hänen tähtensä. Jos rakkaus Häneen tulisi meissä kyllin voimakkaaksi, silloin me päättäväisinä seuraisimme Hänen käskyjensä. Sentähden on tärkeä tehtävämme kasvattaa itsessämme rakkautta. Ja se ei synny tyhjästä. Se syntyy meissä vain siten, että vähitellen jätämme itsekkäät harrastuksemme ja leväperäisyytemme, ja ryhdymme palvelemaan Kristusta pienemmissä veljissämme, tekemällä jossakin muodossa työtä toisten hyväksi. Tässä *työssä* sitten kasvaa rak-

kausvoima itsestään. Sillä käyttö lisää, käyttämättömyys kuihduttaa.

Ja, veljeni, jos tahtoisit vastaanottaa jonkun käytännöllisen ohjeen opastukseksi Kristus-työhön, niin sanoisin: mieti ja harkitse näitä asioita, siksi kunnes ne sinun tajunnallesi kirkastuvat. Ryhdy sitten tekemään jotakin näin hankkimasi valon levittämiseksi maailmaan. Ja sitä voit tehdä ympäristössäsi puhumalla siitä sanomasta, jota Idän Tähti näidenkin kirjasienv avulla koettaa tunnetuksi tehdä. Sinä voit ympäristössäsi näitä kirjasia lahjottaa, lainata ja myydä. Ja jos siinä työssä saat osaksesi pilkkaa ja painostusta, niin muista, että juuri siinä tulella luonteesi puhdistuu, voimasi kasvaa ja vahvistuu. Tällä työllä ja vaivannäöillä sinä raivaat tietä Kristushengelle ihmisen sydämeen.

IDÄN TÄHDEN

aatetta käsittelevät seuraavat kustannuksellamme
ilmestyneet teokset:

Besant, Annie: Miksi uskomme maailman-
opettajan tulemiseen? —: 40.

Horton: Mrs. Besantin ennustus. —: 40.

Wodehouse: Idän Tähdien Järjestö. —: 40.

Yhdessä tilattuina Smk. 1: —.

Vitikka, Toivo: Idän Tähti. —: 25.

Samassa hengessä ovat myös kirjojtetut:

Alcyone: Mestarin jalkojen juuressa. 1: 50, sid.
2: 50.

— „ —, Kasvatustyö palveluksena. 1: —, sid. 1: 50.

Jinarajadasa: Kristus ja Buddha. 1: —, sid. 2: —.

— „ —, Hänen nimessään. 1: —, sid. 2: —.

Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike.

Postiosote: **Äggelby.** Telef. 49.

ILMOTUS.

Tämä sarja sisältää seuraavat kymmenen kirjasta, kaikki samanhintaisia (25 p.):

N:o 1. E. A. Wodehouse: *Kaivataanko uutta opettajaa?*

N:o 2. – ” – , *Aikakausien laki.*

N:o 3. – ” – , *Murrosajan ristituulet.*

N:o 4. – ” – , *Rakentavia voimia.*

N:o 5. W. Angervo: *Opettajaa odottaessa.*

N:o 6. Väinö Valvanne: *Uusi uskonto.*

N:o 7. G. V. Mustonen: *Mitä ajattelen Maailmanopettajan tulosta?*

N:o 8. J. R. Hannula: *»Kavahtavat kai poikaani.»*

N:o 9. Hjalmar Arvidsson: *Vanha ja uusi aika.*

N:o 10. Helmi Jalovaara: *Nouseva polvi.*

Ilmestyvät lyhyin väliajoin. Tilaa jille lähete-tään vihot postivapaasti. Useampia tilattaessa alennus.

Uususkonnollinen Kustannusliike, Hyvinkää.

Hinta 25 penniä.